

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 568/2015-54

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. mája 2016 v senáte zloženom z predsedu Milana Ľalíka, sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Petra Brňáka prerokoval prijaté sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom [REDACTED], advokátska kancelária [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sži 38/2014, sp. zn. 4 Sži 28/2014 a sp. zn. 4 Sži 29/2014 a jeho uzneseniami sp. zn. 5 Sži 38/2014 z 25. júna 2015, sp. zn. 4 Sži 28/2014 z 5. mája 2015 a sp. zn. 4 Sži 29/2014 z 5. mája 2015 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sži 38/2014, sp. zn. 4 Sži 28/2014

a sp. zn. 4 Sži 29/2014 a jeho uzneseniami sp. zn. 5 Sži 38/2014 z 25. júna 2015, sp. zn. 4 Sži 28/2014 z 5. mája 2015 a sp. zn. 4 Sži 29/2014 z 5. mája 2015 porušené boli.

2. Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sži 38/2014 z 25. júna 2015, sp. zn. 4 Sži 28/2014 z 5. mája 2015 a sp. zn. 4 Sži 29/2014 z 5. mája 2015 zrušuje a veci mu vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 537,62 € (slovom päťstotridsaťsedem eur a šesťdesiatdva centov) na účet jeho advokáta [REDAKOVANÉ], advokátska kancelária [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Sťažnostiam [REDAKOVANÉ] vo zvyšnej časti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 17. septembra 2015 doručené sťažnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a jeho uzneseniami sp. zn. 5 Sži 38/2014 z 25. júna 2015, sp. zn. 4 Sži 28/2014 z 5. mája 2015 a sp. zn. 4 Sži 29/2014 z 5. mája 2015 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia najvyššieho súdu“).

Z obsahu sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 12987/2015 a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa v konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 7 S 119/2013 domáhal preskúmania zákonnosti podľa názoru sťažovateľa „fiktívneho rozhodnutia

starostu obce [REDACTED] so sídlom [REDACTED]“, ktoré malo byť vydané v konaní o sprístupnenie informácií podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobodnom prístupe k informáciám“). Sťažovateľ taktiež uviedol, že sa „Súčasne... domáhal aj zrušenia prvostupňového fiktívneho rozhodnutia obce vydaného v tomto správnom konaní“. Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 7 S 119/2013-66 z 24. septembra 2014 podľa § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) zastavil konanie o sprístupnenie informácie z dôvodu neexistencie rozhodnutia podľa § 17 ods. 3 zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Najvyšší súd svojím uznesením sp. zn. 5 Sži 38/2014 z 25. júna 2015 odvolanie sťažovateľa odmietol ako podané oneskorene. V ostatnom podal sťažovateľ na ústavnom súde sťažnosť.

Z obsahu sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 12993/2015 a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa v konaní vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 23 S 182/2013 domáhal preskúmania zákonnosti podľa názoru sťažovateľa „prvostupňového a odvolacieho fiktívneho rozhodnutia starostu obce [REDACTED] so sídlom [REDACTED]“, ktoré malo byť vydané v konaní o sprístupnenie informácií podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 23 S 182/2013-34 z 5. februára 2014 podľa § 104 ods. 1 OSP konanie o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia zastavil z dôvodu, že konaniu a rozhodnutiu vo veci bránila neodstrániteľná prekážka. Najvyšší súd svojím uznesením sp. zn. 4 Sži 28/2014 z 5. mája 2015 odvolanie sťažovateľa odmietol ako podané oneskorene. V ostatnom podal sťažovateľ na ústavnom súde sťažnosť.

Z obsahu sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 12994/2015 a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa v konaní vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 23 S 221/2013 domáhal preskúmania zákonnosti podľa názoru sťažovateľa „prvostupňového a odvolacieho fiktívneho rozhodnutia starostu obce [REDACTED] so sídlom [REDACTED]“, ktoré malo byť vydané v konaní o sprístupnenie informácií podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 23 S 221/2013-25 z 5. februára 2014 podľa § 104 ods. 1 OSP

konanie o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia zastavil z dôvodu, že konaniu a rozhodnutiu vo veci bránila neodstrániteľná prekážka. Najvyšší súd svojím uznesením sp. zn. 4 SžI 29/2014 z 5. mája 2015 odvolanie sťažovateľa odmietol ako podané oneskorene. V ostatnom podal sťažovateľ na ústavnom súde sťažnosť.

Sťažovateľ zhodne vo všetkých podaných sťažnostiach namieta nesprávny postup najvyššieho súdu, ktorý spočíval v odmietnutí podaných odvolaní proti prvostupňovým rozhodnutiam Krajského súdu v Košiciach a Krajského súdu v Banskej Bystrici, keďže proti nim smerujúce odvolania boli podané včas. V prípade sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 12987/2015 sťažovateľ poukázal na to, že opravný prostriedok proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7 S 119/2013 z 24. septembra 2014 podal *„včas a to 6. novembra 2014 podaním podpísaným zaručeným elektronickým podpisom cez portál eŽaloby. Vyplýva to z potvrdzujúceho e-mailu zaslaného z portálu eŽaloby právnomu zástupcovi sťažovateľa dňa 6. novembra 2014 o 20,32 h (číslo podania [REDACTED]).“*. V prípade sťažností vedených pod sp. zn. Rvp 12993/2015 a sp. zn. Rvp 12994/2015 sťažovateľ poukázal na to, že opravný prostriedok proti uzneseniam Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23 S 182/2013 z 5. februára 2014 a sp. zn. 23 S 221/2013 z 5. februára 2014 podal včas, a to v oboch prípadoch *„poštovou zásielkou podanou prostredníctvom Slovenskej pošty a.s., ktorá bola zaevidovaná... Obsahom tejto úradnej zásielky adresovanej do vlastných úrok bol sprievodný list (vid' príloha č. 3) a CD-nosič. Na predmetnom CD-nosiči... sa nachádzalo odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu, pričom bolo podpísané zaručeným elektronickým podpisom.“*. V ďalšom sťažovateľ poukázal na to, že *„zvolil túto formu podania odvolania (t. j. na CD-nosiči) z dôvodu, že podával súčasne viacero odvolaní... na ten istý krajský súd a táto forma je podľa inštrukcie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky akceptovaná pri podávaní elektronických podaní na okresné a krajské súdy.“*. Poukazom na uvedený postup sťažovateľ uzavrel, že *„má teda za to, že odvolanie podal včas a nebol dôvod pre jeho odmietnutie“*. Sťažovateľ zároveň v konaní pred ústavným súdom predložil dôkazy svedčiace o včasnosti podaných opravných prostriedkov.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol (zhodne vo všetkých podaných sťažnostiach), aby ústavný súd rozhodol o prijatí sťažností na ďalšie konanie a v ďalšom nálezom vyslovil porušenie označených základných práv napadnutými rozhodnutiami najvyššieho súdu, ktoré žiada zrušiť a priznať mu náhradu trov konania.

Ústavný súd uznesením sp. zn. I. ÚS 568/2015 zo 16. decembra 2015 spojil sťažnosti sťažovateľa na spoločné konanie a súčasne prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uvedené sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie v senáte ústavného súdu v zložení Marianna Mochnáčová (predsedníčka senátu), Peter Brňák (sudca) a Milan Ľalík (sudca). V zmysle rozvrhu práce ústavného súdu na rok 2016 účinného od 1. marca 2016 I. senát ústavného súdu rozhoduje v tomto zložení: Milan Ľalík (predseda senátu), Marianna Mochnáčová (sudkyňa) a Peter Brňák (sudca). Z uvedeného dôvodu vec prerokoval a vo veci samej rozhodol I. senát ústavného súdu v zložení, ktoré je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

V podaní doručenom ústavnému súdu 18. januára 2016 sťažovateľ oznámil, že súhlasí s upustením od konania verejného ústneho pojednávania, pretože od takého pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Najvyšší súd v podaní č. k. KP 3/2016-2 doručenom ústavnému súdu 25. januára 2016 formuloval svoje stanovisko, že označené základné práva sťažovateľa zaručené ústavou a jeho práva zaručené dohovorom porušené neboli. V závere listu najvyšší súd tiež vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania ústavného súdu vo veci samej v zmysle § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V písomnom stanovisku vo veci vedenej najvyšším súdom pod sp. zn. 4 SŽi 28/2014 uviedol:

„Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti na str. 3 poukazuje na to, že najvyšší súd odmietol odvolanie sťažovateľa v tejto veci podané proti rozsudku krajského súdu /poznámka najvyššieho súdu - v predmetnej veci sp. značka 4SŽi/28/2014 rozhodoval najvyšší súd v odvolacom konaní o odvolaní proti uzneseniu krajského súdu, nie proti rozsudku/

z jediného dôvodu a to z dôvodu, že sťažovateľ podal odvolanie oneskorene dňa 20. marca 2014 namiesto toho, aby odvolanie podal najneskôr 18. marca 2014, t.j. v posledný deň lehoty.

Z tvrdenia sťažovateľa uvedeného na strane 3 ústavnej sťažnosti vyplýva, že podal odvolanie proti uzneseniu krajského súdu včas ešte dňa 18. marca 2014 a to poštovou zásielkou podanou prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s... Obsahom tejto úradnej zásielky mal byť sprievodný list a CD nosič, na ktorom sa predmetné odvolanie podpísané zaručeným elektronickým podpisom malo nachádzať. Ďalej uviedol, že relevanciu má teda len skutočnosť, že odvolanie bolo podané včas t.j. 18. marca 2014.

Sťažovateľ mal za to, že najvyšší súd vyhodnotil splnenie podmienky prípustnosti odvolania proti uzneseniu krajského súdu nesprávne, pretože sťažovateľ podal odvolanie proti uzneseniu krajského súdu včas. Za týchto okolností nemal najvyšší súd podané odvolanie odmietnuť, ale mal odvolanie riadne prejednať a učiniť tým zadosť základnému právu sťažovateľa na súdnu ochranu zaručenému čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právu na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Najvyšší súd vo vecí vedenej pod sp. zn. 4Sž/28/2014 odmietol odvolanie sťažovateľa voči uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 23S/182/2013-34 zo dňa 5. februára 2014 o zastavení konania. Najvyšší súd odmietol odvolanie sťažovateľa z dôvodu, že bolo podané oneskorene.

K uvedenému najvyšší súd uvádza, že pri posudzovaní včasnosti podaného odvolania vychádzal z obsahu spisu krajského súdu a zo skutočností, že predložené odvolanie s dátumom dňa 17. marca 2014, bolo krajskému súdu doručené elektronicky až dňa 20. marca 2014. Napadnuté uznesenie bolo právnenému zástupcovi sťažovateľa doručené dňa 03. marca 2014, lehota na podanie odvolania začala sťažovateľovi plynúť dňa 04. marca 2014 a posledný deň tejto lehoty pripadol na 18. marca 2014 (utorok),

Vo vzťahu k sťažovateľom namietanej skutočnosti, že odvolanie proti rozsudku krajského súdu podal včas, a teda dňa 18. marca 2014, o čom mal priložiť k ústavnej sťažnosti aj dôkaz - podací lístok č. RP121940491 SK, najvyšší súd uvádza, že pri rozhodovaní vychádzal z obsahu súdneho spisu, pričom z viacerých listín obsahu súdneho spisu vyplýva skutočnosť, že predmetné podanie bolo podané oneskorene.“

Najvyšší súd v stanovisku k sťažnosti sťažovateľa doručenom ústavnému súdu 25. januára vo vzťahu k postupu najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Sži/29/2014 2015 uviedol:

„Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti na str. 3 poukazuje na to, že najvyšší súd odmietol odvolanie sťažovateľa v tejto veci podané proti rozsudku krajského súdu /poznámka najvyššieho súdu - v predmetnej veci sp. značka 4Sži/29/2014 rozhodoval najvyšší súd v odvolacom konaní o odvolaní proti uzneseniu krajského súdu, nie proti rozsudku/ z jediného dôvodu a to z dôvodu, že sťažovateľ podal odvolanie oneskorene dňa 20. marca 2014 namiesto toho, aby odvolanie podal najneskôr 18. marca 2014, t.j. v posledný deň lehoty.

Z tvrdenia sťažovateľa uvedeného na strane 3 ústavnej sťažnosti vyplýva, že podal odvolanie proti uzneseniu krajského súdu včas ešte dňa 18. marca 2014 a to poštovou zásielkou podanou prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s... Obsahom tejto úradnej zásielky mal byť sprievodný list a CD nosič, na ktorom sa predmetné odvolanie podpísané zaručeným elektronickým podpisom malo nachádzať. Ďalej uviedol, že relevanciu má teda len skutočnosť, že odvolanie bolo podané včas t.j. 18. marca 2014.

Sťažovateľ mal za to, že najvyšší súd vyhodnotil splnenie podmienky prípustnosti odvolania proti uzneseniu krajského súdu nesprávne, pretože sťažovateľ podal odvolanie proti uzneseniu krajského súdu včas. Za týchto okolností nemal najvyšší súd podané odvolanie odmietnuť, ale mal odvolanie riadne prejednať a učiniť tým zadosť základnému právu sťažovateľa na súdnu ochranu zaručenému čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právu na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Najvyšší súd vo veci vedenej pod sp. zn. 4Sži/29/2014 odmietol odvolanie sťažovateľa voči uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 23S/221/2013-25 zo dna 5. februára 2014 o zastavení konania. Najvyšší súd odmietol odvolanie sťažovateľa z dôvodu, že bolo podané oneskorene.

K uvedenému najvyšší súd uvádza, že pri posudzovaní včasnosti podaného odvolania vychádzal z obsahu spisu krajského súdu a zo skutočnosti, že predložené odvolanie s dátumom dňa 17. marca 2014, bolo krajskému súdu doručené elektronicky až dňa

20. marca 2014. Napadnuté uznesenie bolo právnenmu zástupcovi sťažovateľa doručené dňa 03. marca 2014, lehota na podanie odvolania začala sťažovateľovi plynúť dňa 04. marca 2014 a posledný deň tejto lehoty pripadol na 18. marca 2014 (utorok).

Vo vzťahu k sťažovateľom namietanej skutočnosti, že odvolanie proti rozsudku krajského súdu podal včas, a teda dňa 18. marca 2014, o čom mal priložiť k ústavnej sťažnosti aj dôkaz - podací lístok č. RP121940491 SK, najvyšší súd uvádza, že pri rozhodovaní vychádzal z obsahu súdneho spisu, pričom z viacerých listín obsahu súdneho spisu vyplýva skutočnosť, že predmetné podanie bolo podané oneskorene.“

Najvyšší súd v podaní č. k. KP 3/2016-2 doručenom ústavnému súdu 14. marca 2016 v súvislosti so svojím postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sži 38/2014 uviedol:

„Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje na to, že najvyšší súd odmietol odvolanie sťažovateľa z jediného dôvodu a to, že sťažovateľ podal odvolanie oneskorene, pretože ho podal 11.11.2014, kým posledným dňom na podanie odvolania bol 07. november 2014. Z tvrdenia sťažovateľa vyplýva, že podal odvolanie proti rozsudku (tu sťažovateľ mylne uvádza, že ide o rozsudok, pričom krajský súd rozhodoval uznesením) včas ešte dňa 06.11.2014 podaním podpísaným zaručeným elektronickým podpisom cez portál eŽaloby. Vyplýva to z potvrdzujúceho e-mailu zaslaného z portálu eŽaloby právnenmu zástupcovi sťažovateľa dňa 06.11.2014 o 20.32 hod. (číslo podania [REDACTED]). Sťažovateľ má za to, že podal odvolanie včas.

K uvedenému najvyšší súd uvádza, že pri posudzovaní včasnosti podaného odvolania vychádzal z obsahu spisu krajského súdu a zo skutočnosti, že napadnuté uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené dňa 23.10.2014. Lehota na podanie odvolania začala sťažovateľovi plynúť 24.10.2014 a uplynula dňom 07.11.2014. Sťažovateľ podal odvolanie podpísané zaručeným elektronickým podpisom dňa 11.11.2014.

Vo vzťahu k sťažovateľom namietanej skutočnosti, že odvolanie proti rozsudku krajského súdu podal včas, najvyšší súd uvádza, že pri rozhodovaní vychádzal z obsahu súdneho spisu, pričom z viacerých listín obsahu súdneho spisu vyplýva skutočnosť, že predmetné podanie bolo podané oneskorene.“

Sťažovateľ vo svojom vyjadrení k stanoviskám najvyššieho súdu doručenom ústavnému súdu 4. apríla 2016 uviedol:

«I. Stanoviská Najvyššieho súdu z 18. januára 2016. č. k KP 3/2016-2

V stanoviskách Najvyššieho súdu z 18. januára 2016, č. k. KP 3/2016-2 reaguje Najvyšší súd na sťažnosti podané proti jeho postupu v konaniach vedených pod sp. zn. 4SŽi/28/2014 a 4SŽi/29/2014 a jeho uzneseniam zo dňa 5. mája 2015.

V stanovisku porušovateľa sa uvádza, že Najvyšší súd pri rozhodovaní o odmietnutí odvolania proti uzneseniam Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 5. februára 2014, č. k. 23S/221/2013-25, a zo dňa 5. februára 2014, č. k. 23S/182/2013-34 vychádzal zo spisov Krajského súdu v Banskej Bystrici. Hoci Najvyšší súd nešpecifikuje, čo konkrétne má na mysli, t. j. z akého konkrétneho údaja v súdnych spisoch vychádzal, no sťažovateľ sa domnieva, že dôvodom bolo (nesprávne) vyznačenie dátumu doručenia podania do podateľne Krajského súdu v Banskej Bystrici. Ako už sťažovateľ uviedol v sťažnosti, svoje podania (odvolania) podpísané zaručeným elektronickým podpisom podal na poštovú prepravu v čas v posledný deň lehoty, ktorým bol deň 18. marca 2014. Podania boli „napálené“ na CD nosiči, pričom do podateľne Krajského súdu v Banskej Bystrici boli odoslané so sprievodným listom dňa 18. marca 2014 o 10,53 h z pošty Bratislava 24. Sťažovateľ sa domnieva, že uvedené skutkové okolnosti nemôžu byť z hľadiska účinkov a posudzovania včasnosti odvolania na ťarchu sťažovateľa, ktorý využil pri podávaní odvolania možnosť prezentovanú na stránke Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, t. j. možnosť podať (doručiť) súdu podania podpísané zaručeným elektronickým podpisom na dátovom nosiči akým je napríklad CD - nosič. Sťažovateľ má za to, že relevantným je v danom prípade skutočnosť, že predmetné odvolania odovzdal na poštovú prepravu dňa 18. marca 2014, čo bol posledný deň lehoty, čo napokon uznáva aj Najvyšší súd. Nemá pritom podľa sťažovateľa relevanciu, že v elektronickej podateľni Krajského súdu v Banskej Bystrici bolo toto podanie zaevidované s dátumom doručenia dňa 20. marca 2014, pretože sťažovateľ predmetné odvolanie podal včas.

Sťažovateľ poukazuje na to, že Najvyšší súd predmetné odvolanie prejednal, t. j. mal ich ho dispozícii. Z titulného listu podaného odvolania musí byť zrejmé, že nebolo podané osobne, ale že bolo doručené poštou. V tom prípade by k danému podaniu mala byť pripojená obálka v origináli alebo fotokópii, keďže na danom CD nosiči sťažovateľ podával

viacero podaní (podľa § 137 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov „... Ak dôjde v jednej obálke viac podaní pripoji sa obálka k tomu z nich, v ktorom je na posúdenie, či sa lehota zachovala, alebo z iných závažných dôvodov potrebné uviesť presný dátum, kedy sa podanie odovzdalo na poštu; k ostatným podaniam sa pripojí fotokópia obálky s poznámkou, kde sa nachádza originál obálky... Na podaniach odovzdaných osobne poznamená zamestnanec podateľne pri odtlačku podacej pečiatky „Podané osobne“ a pripojí svoj podpis“).

V druhom rade, nesprávnosť postupu Najvyššieho súdu, resp. Krajského súdu v Banskej Bystrici a porušenia základného práva sťažovateľa v súvislosti s prijatím podaní sťažovateľa, nachádzajúcich sa na predmetnom CD nosiči v obálke odovzdanej sťažovateľom na poštovú prepravu konštatoval Ústavný súd Slovenskej republiky v obdobnej veci (s inými dátumami podania zásielok s CD nosičmi na poštovú prepravu) už v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky z 8. decembra 2015, č. k. III. ÚS 522/2015-40.

II. Stanovisko Najvyššieho súdu z 3. marca 2016, č. k. KP 3/2016-2

Predmetné stanovisko sa dotýka postupu Najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5Sži/38/2014 a jeho uznesením zo dňa 25. júna 2015, sp. zn. 5Sži/38/2014.

V stanovisku porušovateľa sa uvádza, že Najvyšší súd Slovenskej republiky pri rozhodovaní o odmietnutí odvolania proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 24. septembra 2014, č. k. 7S/119/2013-66 „vychádzal z obsahu súdneho spisu, pričom z viacerých listín obsahu súdneho spisu vyplýva skutočnosť, že predmetné podanie bolo podané oneskorene“. Zo stanoviska porušovateľa tiež vyplýva, že na podanom odvolaní bol urobený úradný záznam o tom, že odvolanie napadlo cez portál eŽaloby bez údajov o presnom dátume a čase podania odvolania (t. j. iba s údajom o dátume doručenia elektronickou podateľňou). Sťažovateľ sa domnieva, že uvedené skutkové okolnosti nemôžu byť z hľadiska účinkov a posudzovania včasnosti odvolania na ťarchu sťažovateľa, ktorý využil pri podávaní odvolania portál eŽaloby, prostredníctvom ktorého svoje odvolanie podal. Sťažovateľ teda nenamieta pravdivosť údajov o vyhotovení potvrdenia o prijatí podania zo strany krajského súdu nakoľko tento časový údaj len vyjadruje skutočnosť, kedy

bolo potvrdenie o prijatí podania vyhotovené, t. j. nevyjadruje skutočnosť, kedy bolo podanie (odvolanie) podané.

S prípustným použitím analógie teda ide o rovnakú situáciu ako v prípade podania poštovej zásielky, kedy je relevantné len to, či zásielka bola podaná na poštovú prepravu včas najneskôr v posledný deň lehoty, nie skutočnosť, kedy adresát (napr. súd) otláči na doručenkú zásielku prezenčnú pečiatku s dátumom prevzatia zásielky, resp. inak povedané, kedy vyhotoví potvrdenie o prijatí podania.

Sťažovateľ preto zastáva názor, že pri posudzovaní tejto otázky je potrebné vychádzať z e-mailového potvrdenia, ktoré bolo po podaní odvolania doručené právnomu zástupcovi sťažovateľa dňa 6. novembra 2014 o 20:32 h v súlade s technickými nastaveniami portálu eŽaloby (tieto technické nastavenia spočívajú vtom, že každému odosielateľovi podania cez portál eŽaloby je hneď po odoslaní podania doručený e-mail s časom odoslania podania). Sťažovateľovi nie je známe, že adresát (v tomto prípade Krajský súd v Košiciach), ktorému je doručované podanie z portálu eŽaloby neobdrží (aj) informáciu o skutočnom čase odoslania podania podávaného cez tento portál. Každopádne však sťažovateľ zastáva názor, že táto skutočnosť by nemala byť na jeho ujmu účastníka konania a to o to viac, ak v samotnom potvrdení sa uvádza, že dátum v tomto potvrdení uvedený (6.11.2014) je rozhodujúci z hľadiska plynutia zákonných lehôt.

III. Zhrnutie

S poukazom na to aj po predložení všetkých troch stanovísk porušovateľa sťažovateľ považuje svoju sťažnosť proti postupu Najvyššieho súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 4SŽi/28/2014, 4SŽi/29/2014 a 5SŽi/38/2014 a jeho uzneseniam zo dňa 5. mája 2015 a 25. júna 2015 za dôvodnú v celom rozsahu.

V prípade, ak Ústavný súd Slovenskej republiky vyhovie sťažnosti sťažovateľa, sťažovateľ si pre taký prípad uplatňuje nárok na náhradu trov konania, ktoré mu vznikli v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky a to v sume 1363,47 EUR, vrátane DPH.

Sťažovateľ navrhuje, aby bola Najvyššiemu súdu uložená povinnosť nahradiť uvedené trovy sťažovateľovi na účet jeho právneho zástupcu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti prípadného nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky.»

Na základe žiadosti ústavného súdu predseda Krajského súdu v Košiciach doručil 14. apríla 2016 vyjadrenie vo veci vedenej týmto súdom pod sp. zn. 7 S 119/2013, v ktorom uviedol:

„Elektronické podanie sťažovateľa – odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/119/2013-66 zo dňa 24.9.2014 bolo doručené krajskému súdu prostredníctvom portálu eŽaloby dňa 11.11.2014, o čom svedčí potvrdenka o prijatí podania č. [REDAKOVANÉ], odoslaná sťažovateľovi toho istého dňa o 14:37:23 hod. Potvrdenka o overení elektronického podpisu bola sťažovateľovi odoslaná 11.11.2014 o 15:03:39 hod.

Podľa sťažovateľom predloženého potvrdenia jeho elektronické podanie adresované Krajskému súdu v Košiciach bolo prostredníctvom portálu eŽaloby úspešne odoslané dňa 06.11.2014. Tunajšiemu krajskému súdu nie sú známe dôvody uvedeného časového sklzu pri doručení odvolania sťažovateľa tunajšiemu súdu v rámci portálu eŽaloby.“

Ústavný súd po posúdení predložených stanovísk dospel k názoru, že od pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci, a so súhlasom účastníkov konania od ústneho pojednávania vo veci samej upustil a rozhodol na neverejnom zasadnutí.

II.

Ústavný súd z obsahu sťažností a ich príloh, ako aj zo súvisiacich spisových materiálov zistil tieto pre posúdenie sťažností relevantné skutočnosti:

Ako vyplýva zo sťažností sťažovateľa, ich podstatou je tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uzneseniami najvyššieho súdu sp. zn. 5 SŽi 38/2014 z 25. júna 2015, sp. zn. 4 SŽi 28/2014 z 5. mája 2015 a sp. zn. 4 SŽi 29/2014 z 5. mája 2015 došlo tým, že najvyšší súd jeho odvolania meritórne neprerokoval a odmietol ako oneskorene podané, hoci boli podané včas.

Vo veci vedenej najvyšším súdom pod sp. zn. 5 Sži 38/2014 sťažovateľ nespochybňuje, že uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7 S 119/2013 z 24. septembra 2014 mu bolo doručené 23. októbra 2014, a ani to, že odvolacia lehota začala plynúť 24. októbra 2014 a jej posledným dňom bol 7. november 2014. Tvrdí však, že elektronické podanie podpísané zaručeným elektronickým podpisom bolo prostredníctvom portálu eŽaloby úspešne odoslané do systému 6. novembra 2014, o čom priložil písomný dôkaz, a preto malo byť odvolanie považované za včas podané, a to bez ohľadu na to, že podateľňa krajského súdu ho zaevidovala s neskorším dátumom. Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 5 Sži 38/2014 z 25. júna 2015 skonštatoval, že sťažovateľ „*podal odvolanie podpísané elektronickým zaručeným podpisom dňa 11. novembra 2014, teda po uplynutí lehoty na podanie odvolania*“.

Ako z uvedeného vyplýva, v danej veci je podstatné posúdenie otázky včasnosti elektronicky uskutočneného podania – odvolania sťažovateľa, pokiaľ je zjavný časový rozpor medzi dátumom uvedeným v mailovom potvrdení o odoslaní podania obsahujúcom poučenie, že tento dátum je určujúci pre posúdenie dodržania lehoty na vykonanie podania, a časovým údajom o prijatí podania vystaveným elektronickou podateľňou Krajského súdu v Košiciach (bez uvedenia údajov o čase podania odvolania cez portál eŽaloby) za súčasného zohľadnenia stanoviska Krajského súdu v Košiciach, ktorý tento rozpor nevedel vysvetliť.

Vo veciach vedených najvyšším súdom pod sp. zn. 4 Sži 28/2014 a sp. zn. 4 Sži 29/2014 sťažovateľ tiež nespochybňuje, že uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23 S 182/2013 z 5. februára 2014 a sp. zn. 23 S 221/2013 z 5. februára 2014 mu boli doručené 3. marca 2014, a ani to, že odvolacia lehota začala plynúť 4. marca 2014 a jej posledným dňom bol 18. marec 2014. Tvrdí však, že ak elektronické podanie podpísané zaručeným elektronickým podpisom na CD nosiči so sprievodným listom odovzdal na poštovú prepravu 18. marca 2014, mali byť odvolania považované za včas podané, a to bez ohľadu na to, že podateľňa Krajského súdu v Banskej Bystrici ich zaevidovala s neskorším dátumom (20. marca 2014). Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 4 Sži 28/2014 z 5. mája 2015 a totožne v uznesení sp. zn. 4 Sži 29/2014 z 5. mája 2015 skonštatoval, že sťažovateľ podal odvolania oneskorene. Ako podstatná sa v týchto právnych veciach javí otázka, ktorým dňom sa považuje odvolanie proti rozhodnutiu súdu

prvého stupňa za podané, pokiaľ bolo podané elektronicky so zaručeným elektronickým podpisom, avšak nie elektronickou poštou, ale na CD nosiči doručovanom súdu prvého stupňa v prílohe poštovej zásielky.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických a právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí ústavného súdu vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe okrem iných práv a záruk (právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a pod.) zahŕňajú aj právo na odôvodnenie rozhodnutia, pričom „*Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci.*“ (napr. Georgidias v. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997, m. m. pozri tiež rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, Annuaire, č. 303-B rozsudok vo veci Ruiz Torijo c. Španielsko z 9. 12. 1994).

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia má podať jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j.

s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

Úlohou ústavného súdu bolo preskúmať, či požadované limity spravodlivého súdneho konania boli v prípade sťažovateľa dodržané a či sa náležité posúdenie veci sťažovateľa odrazilo v jasnom a zrozumiteľnom zodpovedaní všetkých právnych a skutkovo relevantných otázok, teda aj v náležitom odôvodnení namietaných rozhodnutí najvyššieho súdu.

Podľa § 57 ods. 2 OSP lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov sa končia uplynutím toho dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty, a ak ho v mesiaci niet, posledným dňom mesiaca. Ak koniec lehoty prípadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

Podľa § 57 ods. 3 OSP lehota je zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť.

Podľa § 42 ods. 1 OSP podanie možno urobiť písomne, ústne do zápisnice, elektronickými prostriedkami alebo telefaxom. Podanie obsahujúce návrh vo veci samej alebo návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktoré bolo urobené elektronickými prostriedkami, treba doplniť písomne alebo ústne do zápisnice najneskôr do troch dní; podanie, ktoré bolo podpísané zaručeným elektronickým podpisom, doplniť netreba. Podanie urobené telefaxom treba doplniť najneskôr do troch dní predložením jeho originálu. Na podania, ktoré neboli v tejto lehote doplnené, sa neprihliada.

Podľa § 204 ods. 1 OSP odvolanie sa podáva do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje.

Ústavný súd považuje za potrebné najprv uviesť, že samotná otázka, či odvolania sťažovateľa smerujúce proti uzneseniam súdov prvého stupňa boli podané včas, a teda v súlade s procesnoprávnymi predpismi, je skutková otázka, ktorej preskúmavanie ústavným súdom je vo všeobecnosti limitované jeho ústavným postavením.

Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre už uviedol, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v zásade nie je skutkovým súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu, ktorým by mohol či mal odhaľovať pravdivosť skutkových tvrdení (I. ÚS 200/2011). Ústavný súd v tejto súvislosti tiež uvádza, že aj podľa rozhodovacej činnosti Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H. v. United Kingdom) sa pod spravodlivým súdnym procesom na účely čl. 6 dohovoru v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu. Uvedené platí v zásade aj pre prípad zisťovania včasnosti podaného opravného prostriedku.

V okolnostiach posudzovanej veci vedenej najvyšším súdom pod sp. zn. 5 Sži 38/2014 ústavný súd považuje za nevyhnutné poukázať na právne názory samotného najvyššieho súdu vyjadrené v jeho doterajšej judikatúre k problematike doručovania elektronických podaní. Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 3 Obdo 7/2012 z 29. februára 2012 v súvislosti s posudzovaním doručenia elektronických podaní okrem iného uviedol, že *„za urobené sa považujú momentom ako dôjdu na elektronickú adresu určenú pre súd, bez ohľadu nato, kedy bude došlý elektronický dokument spracovaný (vytlačení zhmotnený, zaevidovaný, ďalej odoslaný atď.)... Keďže elektronické adresy sú aktívne bez prerušenia 24 hodín denne, nie je možnosť robiť podania takouto formou obmedzená úradnými hodinami súdov.“*

Ústavný súd po analýze predloženého spisu Krajského súdu v Košiciach vedeného pod sp. zn. 7 S 119/2013, príloh pripojených k sťažnosti, ako aj vyjadrení najvyššieho súdu a Krajského súdu v Košiciach konštatuje, že vzhľadom na to, že odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7 S 119/2013 z 24. septembra 2013 bolo nepochybne podané elektronicky so zaručeným elektronickým podpisom, bolo povinnosťou najvyššieho súdu v súlade s už citovanými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, ako aj s už citovanou vlastnou judikatúrou prihliadať na takéto podanie a náležitým spôsobom sa vysporiadať v prvom rade s otázkou, či uvedené elektronické podanie bolo urobené včas. Preto, pokiaľ najvyšší súd pri posudzovaní včasnosti odvolania túto skutočnosť riadne neoveril a vychádzal iba z obsahu predloženého súdneho spisu Krajského súdu v Košiciach a konštatoval, že „z viacerých listín obsahu súdneho spisu vyplýva skutočnosť, že predmetné podanie bolo podané oneskorene“, hoci v spise sa nachádzajúce potvrdenie o elektronickom podaní – odvolaní sťažovateľa údaj o presnom dátume a čase podania predmetného odvolania neobsahovalo, dopustil sa takého procesného pochybenia, ktoré zbavilo sťažovateľa prístupu k súdu, teda možnosti, aby najvyšší súd ako odvolací súd preskúmal ním podaný opravný prostriedok (odvolanie), pričom v konkrétnych okolnostiach posudzovaného prípadu ide o také závažné pochybenie, ktoré je z ústavného hľadiska neakceptovateľné a neudržateľné. Skutočnosť, že súd prvého stupňa nedostal informáciu o čase odoslania podania z portálu eŽaloby, táto skutočnosť nemôže byť pričítaná na ťarchu sťažovateľa ako účastníka konania.

Po preskúmaní spisov Krajského súdu v Banskej Bystrici vedených pod sp. zn. 23 S 221/2013 a sp. zn. 23 S 182/2013, ako aj príloh sťažností ústavný súd považoval za preukázané, že sťažovateľ zaslal odvolania proti viacerým prvostupňovým rozhodnutiam na CD nosiči v prílohe listu z 18. marca 2014 označeného ako „Zaslanie podaní (odvolaní) žalobcu“. List bol Krajskému súdu v Banskej Bystrici doručený poštou „20-03-2014“.

Odvolania, ktoré sa nachádzali na CD nosiči, boli podpísané zaručeným elektronickým podpisom, čo vyplýva aj z oboch spisov predložených Krajským súdom v Banskej Bystrici, v ktorých sa nachádzali potvrdenia o overení elektronického podpisu sťažovateľa.

Najvyšší súd vyriešil otázku, ktorým dňom sa považuje za podané odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa, pokiaľ je toto podané elektronicky so zaručeným elektronickým podpisom, avšak nie elektronickou poštou, ale na CD nosiči doručovanom súdu prvého stupňa v prílohe poštovej zásielky, tak, že za deň podania odvolania považoval (pravdepodobne) deň doručenia poštovej zásielky s CD nosičom do podateľne súdu prvého stupňa. Svoj záver formulovaný v uznesení sp. zn. 4 Sži 28/2014 z 5. mája 2015, ako aj v uznesení sp. zn. 4 Sži 29/2014 z 5. mája 2015, v zmysle ktorých sťažovateľ podal odvolanie „*signované (zaručeným elektronickým podpisom) advokátskou kanceláriou [REDAKOVANÉ], doručené krajskému súdu elektronicky dňa 20. marca 2014*“, však žiadnym spôsobom neodôvodnil. Nemožno teda z jeho rozhodnutia zistiť, akými úvahami, ale najmä na základe ktorých ustanovení právnych predpisov záver o tejto rozhodujúcej otázke urobil. Pokiaľ v tejto situácii odvolanie sťažovateľa odmietol ako oneskorené, posúdenie otázky momentu podania sťažovateľovho odvolania, ako aj posúdenie spôsobu jeho podania bolo otázkou, ktorá mala pre jeho rozhodnutie a pre vec sťažovateľa podstatný význam. Ústavný súd preto dospel k záveru, že najvyšší súd pri overovaní včasnosti podania odvolaní nepostupoval správne, keď vychádzal iba z obsahu predkladacích správ nachádzajúcich sa v jednotlivých spisoch Krajského súdu v Banskej Bystrici.

Keďže v okolnostiach posudzovaných prípadov ide o také závažné pochybenia, ktoré sú z ústavného hľadiska neakceptovateľné a neudržateľné, ústavný súd rozhodol, že najvyšší súd napadnutými uzneseniami porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti a svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím boli porušené práva alebo slobody, takéto rozhodnutie zruší. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

Na základe toho, že ústavný súd rozhodol o porušení označených práv sťažovateľa napadnutým uznesením najvyššieho súdu, v súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy toto rozhodnutie zrušil a vrátil vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, v ktorom bude tento viazaný právnym názorom ústavného súdu (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal, aby mu ústavný súd priznal náhradu trov konania pred ústavným súdom, ktorú vyčíslil sumou 1 363,47 €.

Pri stanovení výšky priznanej náhrady trov právneho zastúpenia sťažovateľa vychádzal ústavný súd z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) s tým, že predmet konania pred ústavným súdom (konanie o sťažnosti v zmysle čl. 127 ústavy) je v zásade nevyjadriteľný v peniazoch a je nezameniteľný s primeraným finančným zadosťučinením alebo s hodnotou predmetu sporu, o ktorom sa koná pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 129/03, III. ÚS 11/05, III. ÚS 142/06).

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2015 (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažností), každý úkon po 139,83 € + 2 x režijný paušál po 8,39 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) a 1 úkon právnej služby vykonaný v roku 2016 (vyjadrenie z 29. marca 2016) po 143 € + režijný paušál 8,53 €, čo spolu predstavuje sumu 448,02 €. Túto sumu bolo potrebné zvýšiť o 20 % DPH podľa § 18 ods. 3 vyhlášky, keďže právny zástupca sťažovateľa je platcom DPH; celková odmena za poskytnuté právne služby tak predstavuje sumu 537,62 €.

Vzhľadom na to, že ústavný súd už v uznesení č. k. I. ÚS 568/2015-12 zo 16. decembra 2015 skonštatoval právnu a skutkovú súvislosť predložených sťažností, a keďže v okolnostiach daného prípadu osobitné písomné vyhotovenie každej zo sťažností právnym zástupcom sťažovateľa nebolo nutné ani hospodárne, jeho návrhu na priznanie

trov právneho zastúpenia za dva úkony (t. j. príprava a prevzatie zastupovania, podanie sťažnosti) v každej zo spojených vecí pred ich spojením a jedného úkonu (vyjadrenie k stanoviskám najvyššieho súdu) navýšeného o tretinu úkonov v ďalších dvoch spojených veciach nevyhovelo.

Priznanú úhradu trov konania je najvyšší súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. mája 2016